

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 294/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátom Mgr. Milanom Sadloňom, Hviezdoslavova 32, Senica, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/98/2022 z 13. decembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, priznať jej finančné zadostučinenie vo výške 2 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, pripojených príloh a verejne dostupného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/103/2018 zo 16. júla 2019 (<https://www.nsud.sk/rozhodnutia/1cdo1032018/>) vyplýva, že v konaní pôvodne vedenom pred Okresným súdom Senica pod sp. zn. 5C/110/2010 sa žalobkyňa [REDACTED] domáhala proti sťažovateľke ako žalovanej určenia neplatnosti darovacej zmluvy z 30. marca 2010 uzatvorenej medzi darkyňou [REDACTED] a sťažovateľkou. Okresný súd rozsudkom z 2. februára 2016 určil, že darovacia zmluva je neplatná, keďže darkyňa konala v duševnej poruche, a rozhodol o nároku na náhradu trov konania. Krajský súd v Trnave na odvolanie sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 11Co/323/2016 zo 4. októbra 2017 rozsudok okresného súdu potvrdil. Na základe dovolania sťažovateľky najvyšší súd uznesením sp. zn.

1Cdo/103/2018 zo 16. júla 2019 rozsudky krajského súdu i okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, keďže sťažovateľka opodstatnene namietala nesprávne právne posúdenie veci v otázke existencie naliehavého právneho záujmu. Žalobou o určenie neplatnosti darovacej zmluvy žalobkyňa nedosiahne stav, že nehnuteľnosti darovacou zmluvou prevedené budú zahrnuté do dedičskej podstaty.

3. Po vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd pripustil návrh žalobkyne na zmenu žaloby tak, že sa domáhala určenia, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľke [REDAKOVANÉ], a následne jej poskytol lehotu na doplnenie okruhu subjektov konania. Rozsudkom sp. zn. 11C/26/2019 z 26. mája 2021 určil, že konkretizované nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľke, vo zvyšku konanie zastavil a rozhodol o nároku na náhradu trov konania.

4. Krajský súd uznesením sp. zn. 11Co/70/2021 zo 6. decembra 2021 rozsudok vo výroku určenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, a o náhrade trov zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Uložil mu zamerať sa na preskúmanie splnenia podmienky účasti všetkých subjektov a v prípade jej splnenia vyhodnotiť vykonané dôkazy v zmysle § 191 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

5. Sťažovateľka napadla zrušujúce uznesenie krajského súdu dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f) CSP. Nesprávny procesný postup krajského súdu podľa sťažovateľky spočíval v ignorovaní zákonného príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol. Poukázal na to, že dovolanie prípustné podľa § 420 CSP musí smerovať proti rozhodnutiu vo veci samej alebo rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Pri nesplnení tejto podmienky už prípustnosť dovolania z hľadiska existencie namietanej vady zmätočnosti neposudzuje. Napriek uvedenému sa následne najvyšší súd zaoberal námietkou sťažovateľky, či krajský súd neporušil § 390 CSP so záverom, že tvrdené opomenutie nezistil, keďže krajský súd v danom spore zrušil rozsudok okresného súdu iba raz. Keďže nezistil porušenie § 420 písm. f) CSP, preto dovolanie ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v rámci svojej sťažnostnej argumentácie označila výklad § 390 CSP, ku ktorému dospel najvyšší súd, za prísne formalistický a ústavne nekonformný, keďže je nezlučiteľný so zámerom zákonodarcu zabrániť reťazeniu odvolacích konaní. Podľa jej názoru je nevyhnutné považovať aj zrušenie rozhodnutia krajského súdu a zároveň okresného súdu najvyšším súdom za prípad uvedený v § 390 CSP. Ak by najvyšší súd zrušil len rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, krajský súd by musel zrušiť rozsudok okresného súdu, čím by bola naplnená podmienka podľa § 390 CSP. Sporný výklad je v rozpore s čl. 2 ods. 1 CSP, ako aj čl. 17 CSP. Princíp hospodárnosti konania predpokladá len dve rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej. K tretiemu rozhodnutiu sa nemožno dopracovať inak než nedodržaním povinnosti podľa § 390 CSP.

8. Okrem uvedeného sťažovateľka poukazuje na nerešpektovanie princípu rovnosti zbraní v jej neprospech v priebehu celého konania. Okresný súd po vrátení veci na ďalšie konanie

najvyšším súdom nerozhodol o zamietnutí žaloby, ale pripustil návrh na zmenu žaloby, ako aj doplnenie okruhu subjektov konania. Na námietku sťažovateľky, že žalobkyne medzi žalovaných nezaradili aj [REDACTED], im okresný súd uložil predložiť dôkazy o tom, či patrí alebo nepatrí do okruhu dedičov. Sťažovateľka mohla až v odvolacom konaní predložiť dôkazy vyvracajúce tvrdenia žalobkyní.

9. Sťažovateľka spochybňuje aj skutočnosť, že okresný súd priznal žalobkyniam nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom všetky úkony v konaní boli spôsobené ich nekompetentnými a nedostatočnými podaniami. Aj nedostatočným odôvodnením rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania bolo porušené právo sťažovateľky na spravodlivý proces.

10. Tým, že v sťažovateľkinej veci má okresný súd rozhodnúť už po tretíkrát (v rozpore s cieľom § 390 CSP, ktorým je urýchlenie súdnych konaní a zamedzenie opakovaným odvolacím konaniam), došlo aj k porušeniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Spor prebieha už 14 rokov a sťažovateľke okresný súd predbežným opatrením zakázal nakladať so spornými nehnuteľnosťami, ktoré sú predmetom žaloby, pričom ju zaťažujú náklady spočívajúce v miestnych daniach, ako aj údržbe nehnuteľností.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj práva na prerokovanie bez zbytočných prieťahov (podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny) napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý odmietol dovolanie sťažovateľky podané proti zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu (dôsledkom ktorého má vo veci rozhodovať okresný súd už po tretíkrát) z dôvodu ústavne nesúladného výkladu § 390 CSP.

III.1. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu:

12. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa. Uvedené však zároveň nevylučuje, že ústavne konformné posúdenie vlastnej právomoci najvyšším súdom je následne ústavným súdom preskúmateľné v konaní o ústavnej sťažnosti.

13. Ústavný súd sa preto zameria na posúdenie, či rozhodnutie o dovolaní sťažovateľky zo strany najvyššieho súdu nevybočilo z mantinelov ústavne konformného posúdenia jeho vlastnej právomoci.

14. Predmetom konania pred všeobecnými súdmi bola žaloba o určenie, že sporné nehnuteľnosti (ktoré sťažovateľka nadobudla od poručiťky darovacou zmluvou) patria do dedičstva po poručiťke (z dôvodu neplatnosti darovacej zmluvy, keďže darkyňa – poručiťka konala v duševnej poruche). Okresný súd v poradí druhým rozsudkom (prvý rozsudok bol spolu s rozsudkom krajského súdu zrušený v prvom dovolacom konaní) žalobe vyhovel a určil, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťke. Krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15. Vo vzťahu k námietkam o vade postupu krajského súdu, ktorý porušil príkaz vyplývajúci z § 390 CSP, ktorú sťažovateľka v dovolaní namietala ako vadu zmätočnosti, a teda formulovala ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd na jednej strane v bode 11 s odkazom na judikát R 19/2017 uviedol, že dovolanie podľa § 420 CSP je prípustné proti rozhodnutiu vo veci samej alebo rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí a ak táto podmienka nie je splnená, prípustnosť dovolania z hľadiska existencie dovolateľom namietanej vady zmätočnosti už neposudzuje. No po rekapitulácii priebehu konania v bode 21 napadnutého uznesenia konštatoval, že opomenutie príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP nezistil, keďže krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil iba raz (predtým bolo zrušené dovolacím súdom), teda námietku sťažovateľky posúdil so záverom o neporušení § 420 písm. f) CSP, a preto dovolanie odmietol ako procesne neprípustné.

16. Odhliadnuc od námietky smerujúcej proti výkladu § 390 CSP najvyšším súdom, na ktorej sťažovateľka postavila ústavnú sťažnosť, ústavný súd v prvom rade pripomína, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručujú len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené (I. ÚS 630/2022, IV. ÚS 314/2020).

17. Procesnou podmienkou, za ktorej splnenia môže najvyšší súd konať a rozhodnúť o veci samej (o dovolaní sťažovateľky), je v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustný predmet dovolania. Dovolanie je prípustné len proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vo veci samej a rozhodnutiam, ktorým sa konanie končí.

18. V súvislosti s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené a vrátené na ďalšie konanie, už najvyšší súd prijal záver, že dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nesmeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej ani rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle § 420 CSP (R 19/2017).

19. V tejto súvislosti aj ústavný súd konštatoval, že závery judikátu R 19/2017 smerujú k tomu, že nie je účelné, aby kasačné rozhodnutie odvolacieho súdu (rozhodnutie o zrušení neprávoplatného rozhodnutia súdu prvej inštancie) bolo ďalej preskúmané z hľadiska existencie väd zmätočnosti, pretože nerieši definitívne spor strán konania ani nezasahuje do ich právnej istoty. Je tu predpoklad,

že po vrátení veci majú strany opätovne k dispozícii podanie odvolania a po rozhodnutí odvolacieho súdu v merite veci možno toto rozhodnutie napadnúť dovolaním (napr. IV. ÚS 589/2021).

20. V prejednávanej veci pritom nejde o prípad, v ktorom by bolo vhodné preskúmanie záverov hoci aj kasačného rozhodnutia, ktoré môže trpieť nejakou vadou zmätočnosti z toho dôvodu, že v novom konaní pred okresným súdom, ktorému bola vec vrátená, už nebude možné sa proti vyslovenému právnomu názoru krajského súdu brániť, napr. preto, že súd nižšej inštancie bude viazaný právnym záverom nadriadeného súdu (porovnaj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1529.). Sťažovateľka v dovolaní namietala výlučne existenciu vady zmätočnosti spočívajúcu v opomenutí príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP krajským súdom.

21. Sťažovateľka síce správne odkazuje na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa § 390 CSP (napr. III. ÚS 379/2017, III. ÚS 5/2018) sama však nezvolila účinný procesný postup, pretože proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie prípustné nie je, bolo ale možné napadnúť ho ústavnou sťažnosťou. Ak teda najvyšší súd odmietne dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec jej vrátil na ďalšie konanie, nemožno jeho rozhodnutie považovať za spôsobilé porušiť základné právo na súdnu ochranu, keďže ide o rozhodnutie, proti ktorému právna úprava Civilného sporového poriadku neumožňuje podať dovolanie (m. m. IV. ÚS 110/2019).

22. Iba na okraj k výkladu § 390 CSP nielen v rozhodnutiach ústavného súdu treba konštatovať, že účelom a cieľom jeho zakotvenia do Civilného sporového poriadku bolo dosiahnutie zvýšenia rýchlosti a efektívnosti súdneho konania a skrátenia celkovej dĺžky súdneho konania (tzv. zásada jedenkrát a dosť). Dané ustanovenie má kogentný charakter a ukladá dostatočne jednoznačne a zrozumiteľne odvolaciemu súdu povinnosť, aby sám rozhodol vo veci, ak je naplnená hypotéza tejto normy, teda ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Ústavný súd vo svojej dnes už ustálenej judikatúre opomenutie, resp. nerešpektovanie príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP vyhodnocuje nekompromisne ako procesný exces, s ktorým v príčinnej súvislosti konštatuje porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (k tomu napr. I. ÚS 570/2017, III. ÚS 379/2017, I. ÚS 227/2018, II. ÚS 531/2018, III. ÚS 5/2018 a I. ÚS 218/2019, I. ÚS 451/2022, I. ÚS 59/2023). Ak aj v ostatnom čase ústavný súd pripustil výnimky z tohto zákonného imperatívu, išlo o špecifické procesné situácie (IV. ÚS 215/2022, III. ÚS 570/2023), ktoré však na podstate § 390 CSP nič nemenia a ani neotvárajú priestor na jeho nerešpektovanie.

23. Aj keď ústavný súd pripúšťa, že vo vzťahu k výkladu § 390 CSP najvyšším súdom možno mať výhrady v zmysle argumentácie sťažovateľky, nič to nemení na závere o nedostatku rozporu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a jeho záveru o odmietnutí dovolania proti zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu ako neprípustnému s označenými základnými právami sťažovateľky.

24. V konkrétnom prípade, a to v súlade s princípom racionality (m. m. I. ÚS 68/2022, I. ÚS 12/2022), ústavný súd nepovažuje za hospodárne rušiť napadnuté uznesenie len pre účely jeho doplnenia, keďže odstránenie tohto procesného nedostatku by nebolo spôsobilé ovplyvniť situáciu sťažovateľky v jej prospech. Sťažovateľkina zásadná sťažnostná námietka je preto nedôvodná.

25. Vzhľadom na viazanosť ústavného súdu petitom návrhu na začatie konania (ústavnej sťažnosti) podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sa ústavný súd na tomto mieste nevyjadruje k námietkam sťažovateľky sumarizovaným v bodoch 8 a 9 tohto uznesenia, ktoré nie sú pričítateľné najvyššiemu súdu, proti ktorému ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje.

26. Možno tak uzavrieť, že odmietnutie dovolania sťažovateľky bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy [§ 420 písm. f) CSP], ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania. Záver o ústavne konformnom výklade sa nevzťahuje na výklad § 390 CSP, ktorý možno vo vzťahu k existencii dôvodu odmietnutia dovolania podaného proti zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu považovať za nadbytočný. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom.

27. Z už uvedených dôvodov ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú, pretože medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nebola zistená kauzálna súvislosť.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov:

28. Predmetom tejto časti ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (vzhľadom na viazanosť ústavného súdu petitom ústavnej sťažnosti) napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

29. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009) a vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (I. ÚS 234/2023).

30. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, IV. ÚS 237/09, II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010, II. ÚS 445/2016, II. ÚS 751/2017, IV. ÚS 632/2018, III. ÚS 71/2018, I. ÚS 61/2020) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade najvyšším súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva postupom všeobecného súdu, ústavnej sťažnosti nie je možné

vyhovieť a ústavný súd ju spravidla odmietne pre zjavnú neopodstatnenosť už pri predbežnom prerokovaní.

31. V prejednávanej veci v čase podania ústavnej sťažnosti (20. marca 2024), ako aj v čase jej predbežného prerokovania už v právnej veci sťažovateľky najvyšší súd, ktorý sťažovateľka označila ako porušovateľa jej práv, nekoná (napadnutým uznesením bolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté). V tomto čase už najvyšší súd nemohol ovplyvniť priebeh predmetného konania, a preto ani porušiť namietané právo sťažovateľky.

32. Ústavný súd vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť v tejto časti nesmeruje proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu, ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2024

Miloš Maďar
predseda senátu